

Vull ser barber

Rosa M. Miró i Pons

Conte presentat en el 16è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

D'avui no passa. Al migdia li ho diu. No hi ha més remei. Quin neguit que sent. És por o coquinesa? Tal vegada acatament. Josep enraona tot sol mentre el pare és a punt d'acabar la guarda.

N'està del seminari fins al barret. A més, no sap que li passa quan es creua pel carrer amb la xicota descarada d'ulls blaus, alta, xata, morena, de rostre rodó, que sembla que l'endevina els pensaments: —Bon dia Josep... au, a resar... no? Quina llàstima de xic! No saps el que et perds!

I el semblant morè de Josep es posa roig de calor i després blanc d'angoixa, i sent un no sé què d'estrany i a continuació les llargues cames li fan figa. —Ui, ui, avui ha estat d'un pèl! Qualsevol dia m'ho notarà. Déu meu, ajuda'm! —Però Déu no l'escolta.

A les nits tampoc l'escolta, Déu. Perquè a les nits Déu dorm quan el plaer solitari ofega a Josep. I cada dia igual i cada nit igual. No, ja no, ja no pot, més.

La mare arriba del mercat, avui farà olleta en dejuni per a dues dies. Cantusseja mentre deixa la cistella damunt la taula del menjador, no sap per què està contenta. Ahir plorava i no en sabia el motiu. Fa dues setmanes que el marit no la mira.

Josep fita de reüll sa mare. L'estima tant... —Quanta paciència en té, la pobra; quina vida li està fent passar el ruc de món pare...

—Bon dia mare. I el pare, què sap vostè si avui vindrà a dinar?

—Bon dia fill, el pare arribarà a migdia. Aquesta setmana treballa a doble torn, s'aproxima la firà de juliol i el

passeig ha de quedar ben polit. Ves amb compte que està enfurrinyat aquests dies. A més, amb tota la revolta sindicalista que portem, està molt neguitós.

Sols li falta que la mare el predispose. Josep té por a son pare, però, malgrat els seus disset anys, ho té ben clar i està decidit. Només li sap greu per sa mare, és tan patidora...

Els trespols blaus de les torretes de Sant Felip i de Sant Jaume el fan alçar la mirada cap al cel dels migdies. S'ha acabat el torn, s'ha acabat la guarda. De camí a casa, pel pont de la Mar, s'ha creuat amb el capellà de la parròquia del barri i l'ha saludat molt amablement. Antoni sols combrega en dies assenyalats però, últimament, no para de fer-li la rosca, al mossèn.

Cansat, somnolent i amb un desmai marejador, el pare obre la corcada porta de la casa de dues plantes del carrer de l'Almodí. Diu un bon dia inaudible, es treu la gorra de plat i la penja al moble del rebedor, es dirigeix cap al dormitori situat a la planta baixa, prop del menjador i enceta el cerimonial de desnuar-se de l'uniforme.

L'uniforme fa sentir bé a Antoni. Fort, omnipotent, imperiós, amo i senyor. Tot sembla que li pertany. Unes hores al dia pensa que n'és ell, el propietari dels monuments, de les exposicions, de les fires... El passeig sencer és sota la seua fosca i profunda mirada. Escodrina els àlbers sabedors de les estacions de l'any, mira amb recel els rosers, els gessamins i els parterres. Es fixa amb els nous models de bicicletes i observa encuriós els tramvies de cavalls. De vegades s'imagina que està passejant dins d'una berlina amb alguna rica burgesa valenciana.

L'ampla guerrera de pana, la gorra, la placa, les botes, els pantalons, tot, tot forma part del paisatge. Amb quasi bé un metre setanta-cinc d'alçada, cabells negres rinxolats i una figura fatxada remarcada pel gros ventre, ell vigila, cura i guarda. El pare és el guardià. El guardià de l'Albereda de València.

Josep observa el pare a través de la porta entreoberta que dóna a l'estança prohibida. El pare es treu amb parsimònia la placa, la mira i la deixa lentament sobre el marbre estampat de vetes negres i rosa de la tauleta de nit. A continuació, es treu les botes i les col·loca sobre l'ampit de la finestra de la cambra; finalment es desabilla de la guerrera i dels pantalons i els deixa ben plegats al respatller de la cadira de voga. Es posa els desgastats pantalons negres de ratlles, la brusa negra ampla i finalment les espadenyes; la faixa se la posarà després de fer la mig diada, quan anirà al bar a jugar la partideta. Avui fa quatre mesos que es van aprovar els estatuts del "Valencia Football Club" i hi haurà festa de la grossa.

Josep repassa la manera que li dirà el que li ha de dir a son pare; cavil·la la forma de no provocar reaccions violentes. Se'n comana a Déu, —a veure si avui m'escolta—. No té gana, té mal de ventre i li tremolen les mans.

El pare ix de la cambra i s'asseu davant el rostre del fill.

La mare trasteja amunt i avall de l'estança amb el perol i el cullerot de servir. Maria té el rostre ple de cavil·lacions, d'esglais i de sentiments, més de mare que d'esposa. Sols li queda aquest fill. A les dues xiquetes se les va emportar la verola i la grip. Sent un malestar premonitori, tot i que encara no és coneixedora dels plans que té el fill.

En lloc de demanar-los els plats, roda per la taula i els escudella per l'esquerra de cadascú, per últim es serveix el seu plat, a continuació, se'n va cap a la cuina i deixa el perol damunt el banc de foguers. Torna a eixir i per fi, seu a la dreta del pare.

Darrere la boira de fum del plat d'olla, Josep s'arma de valor —ja està, li ho dic.

—Pare, què puc parlar amb vostè?

—Digues fill.

—Pare, que jo no vull ser frare, que jo vull ser barber —ja està, ja li ho he amollat—.

—Què dius ara? Fill meu! Quines ximpleries! Bogeries d'un jove! El meu fill s'ha tornat boig! No té senderi! —la mare calla, en el fons està contenta per aquesta sorpresa; sempre havia somiat a tindre néts—. Saps una cosa fill? La vida no et serà fàcil com al convent. No, no et serà fàcil la vida. L'ofici de barber s'aprèn aprenent d'aprenent, —el rostre del pare es posa cada vegada més roig, el pols se li marca al coll, l'arteria aorta se li ha unflat—, sempre tindràs les mans gelades com el musell d'un gos; com el cul d'una dona, hòstia! Redéu! —la mare serva silenci—, al convent tindràs un amo, al carrer tindràs molts, d'amos. Moltes barbes que afaitar, molts caps i peus que arranjar. Saps què significa això? Ho saps? Ho sapsss?

—No, no, pare, no! A més, ni m'importa!

—Em cago en dena, fill! (Un cop de puny fa tabalejar els plats d'olla i tot es mulla de brou i les verdures s'escampen per la taula). Quin disgust li estàs donant a la teua mare! Em cago en l'hòstia puta! —I deixa anar un eructe amarg, llarg i prolongat—.

La mare calla, roman immòbil. Està glaçada. Pàl·lida. Tot i que és jove, sembla una iaia. No pot posar cullerada, no pot dir res, la seua opinió no compta, tem que Antoni agafe el seu fill del pit i l'estove. S'alça i se'n va pel drap de clau a la cuina, dubta uns instants en tornar a la taula, ix i comença a eixugar amb moviments frenètics l'escampada que ha fet l'olleta en dejuni. S'assenta, s'alça, torna a seure.

—Pare, jo... jo, jo ja n'estic fart de tant de pregar. Oro cada dia, a totes hores! Reso cada nit. I a les albades. Em sé de memòria tots el prec: —i com si volgués demostrar-li que no ha perdut el temps, comença la tirallonga de pregàries— matines, laudes, missa conventual, l'hora tèrcia, l'hora sexta, l'hora nona, el cant de vespres, i l'hora de completes. Pare! Vull bescanviar l'hàbit de frare, per la bata de barber. Pare! Jo vull veure món, jo ja hi crec, i això ja és prou!

La mare comença a plorar. Amb un rampell de pena, s'alça i marxa cap a la cuina, al racó de solitud.

Antoni també s'aixeca, agafa la pipa de l'aparador, la gorra negra del moble del rebedor, no es posa la faixa i se'n va. De la trompada que done a la porta cau a terra un polsim de corca.

Josep marxa demà. Ho té tot enllestit. Cap a Barcelona eixirà. Fa cinc dies que va rebre la carta de confirmació per a treballar d'aprenent en una barberia a prop de Rambla Catalunya. Primer aprendrà a remullar la barba i a afaitar-la; després a tallar els cabells amb navalla i també farà un curset de tall de cabells a la "garçon". La carta es va rebre a casa de Vicent el seu amic i confident.

De bon matí, la mare ha preparat un fardell amb queviures per al vaixell. També li ha donat uns estalvis que tenia amagats de baix d'un taulell de la cuina.

—Josep, que tot vage bé. I escriu, la filla d'Empar em llegirà les teues lletres, per favor i...

S'ha llançat al coll del seu estimat fill. —Que sola em sentiré a partir d'avui. Barcelona està molt lluny de València.

—Mare, prou, vinga, no es pose vostè així, que tornaré. L'estime tant, mare... —i amb els ulls plens d'aigua— digues-li al pare que el vull.

Al mig dia salpava el vapor.

Les navilieres són les mestresses dels destins.

Primera edició en ePUB i PDF: desembre de 2013.

Aquest relat fou presentat en la 16a edició del Premi de narrativa curta per Internet TINET, inclòs dins el cartell de Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2012-2013 convocat per l'Ajuntament de Tarragona, Òmnium Cultural del Tarragonès i el Centre de Normalització Lingüística de Tarragona, amb el patrocini de la Diputació de Tarragona.

Publicat a www.tinet.cat.

Distribució sota llicència "[Reconeixement – No Comercial – Sense Obra Derivada \(by-nc-nd\) 3.0 Espanya](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/es/)" de Creative Commons.

